

Forfatter: Molbech, Christian

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Molbech, Christian (1811-02-22)

Citation: Molbech, Christian: "BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Molbech, Christian (1811-02-22)", i *Christian Molbech og Nikolai Frederik Severin Grundtvig - En Brevveksling*, Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn), s. 60. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991704-000-shoot-L0019917040000026.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og Nikolai Frederik Severin Grundtvig - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Molbech.

Min gode, kiære Ven!

Dit Brev har bedrøvet mig; thi det viser mig Din Forfatning lige saa trøstløs og førgelig, som de forrige. Jeg tager inderlig Deel i Din Skiebne, uagtet jeg ikke er i Stand til at see den fra samme Synspunkt, som Du. At meget i Din Tilstand er mig forunderligt, vil jeg ikke nægte, og en høiere Styrelse, som jeg seer i Alt, maa jeg jo ogsaa erkiende i Din Skiebne. Men at see i denne, eller i noget enkelt Menneskes Skiebne, en umiddelbar Revselse af Gud, er mig plat umuligt. Fra det Godes Kilde kan intet Ondt udstrømme, og hvis vi altid holdt fast ved det Gode som det Sande og Væsentlige i Tilværelsen, da vilde enhver af det Ondes Skygger forsvinde. At tænke mig noget absolut Onde, eller at troe paa Diævelen, som jeg troer Paa Gud, er mig umuligt Synd er egentlig kun Svaghed eller Siælssygdom. Alt i Tilværelsen er vel ikke lige godt; Skyggen maa være, hvor Lyset er — men at finde Skygge overalt er en sørgelig Forblindelse. Gud lade mig aldrig tabe Troen paa det Gode i Livet!

At Dine Lidelser for største Delen ere legemlige, derom er jeg, og derom maa Du jo ogsaa være overbeviist. Naar Du selv erkiender, at et udvortes Middel er i Stand til at styrke Dit Sind og Din Tænkning, og give Dig større Kraft til at forjage uværdige Tanker — saa maa Du dog ogsaa føle, hvor høiligen Din Pligt paaligger Dig, at førge for Din Helbred, fordi Du med Nervesvaghed aldrig kan føle eller tænke sundt. Lidelser gives os vists. Ikke for at bøie, men for at prøve og styrke vor indvortes Kraft. Hvis Du havde den samme indvortes Strid med et usvækket og fuldkomment sundt Nervesystem, da vilde jeg vel see Din Siælslidelse i et andet Lys end nu, da jeg maa være overbeviist om, at Legemet har den største Deel deri. Hvis Du, min kiære, inderlig gode Grundtvig! ret levende føler Din Pligt mod Gud og mod Dig selv, da maa Du ogsaa føle, at Du som Mand bør kæmpe mod den Svaghed, der sløver Din ædleste Kraft, og det ved udvortes ligesaavel som ved indvortes Midler. Du bør flye den mørke Grublen, der kun leder Dig ind i Uvisheds og Ukiærligheds Nat — Du bør vende Dig mod Livet og Menneskene for at see, at Dagen endnu ikke er forsvundet, og at Haabet, Evigheds levende Vidne, følger den Gode paa tornefulde og blomsterstrøede Veie lige til Graven. Tro mig, elskede Ven! Du vil i Kiærlighed til Menneskene finde den sødeste Lindring for alle Hiertets Saar — Du vil aldrig, saalænge Du elsker, mistvivle om Salighed. Naar Du da vender Din Kiærlighed til det høieste Væsen — da glem ikke, at Menneskene ere Dine Brødre, at alle ere Børn af een Fader, og at vi skulle elske Gud ogsaa i dem, han elsker. Kun i Kiærlighed — derom er jeg overbeviist — kunne vi komme i den inderligste Forening med Gud; og Christus, som har sagt os, at vi skulle elske Gud, har ogsaa ikke blot lært os, men i sit Levnet vist os, at denne Kiærlighed aldrig yttres sig skønnere end i Kiærlighed til vore Brødre.

Lad disse mit Hiertes Ytringer ikke mishage Dig, kiære Grundtvig! — Jeg ønskede saa inderlig, at Rolighed og Kraft snart maatte vende tilbage hos Dig — men jeg vilde ogsaa, at Du selv med Varme og Iver skulde fremme Dit eget Vel, og ikke mere og mere vende Dig bort fra Livet.

Du spørger, om jeg er bleven enig med mig selv, og om min gode Aand har seiret? — Det første er jeg vel endnu langt fra, og det sidste forstaaer jeg ikke ret; mens. 62jeg maatte næsten troe begge Dele. Livet bliver mig mere og mere klart, og alt som det klarer sig, vinder jeg det mere kiært. Jeg stræber mere og mere, idet jeg hæver mig over det Lave og Forgængelige, at slutte mig til det Ædle og Evige, det Gode, Sande og Skiønne, som aldrig forsvinder af Livet. Mit Sind vinder i Rolighed og Hengivenhed i Guds Styrelse, og i det mindste en Deel af min Ungdoms Munterhed vender tilbage. Jeg har altid i mine lykkelige Øieblikke følt en barnlig, og jeg kan vel sige uskyldig Glæde ved Tilværelsen — og denne beder jeg Gud, at jeg aldrig ganske maa tabe. — Hvad jeg egenlig maa sørge over, er deels, at jeg hverken har saa mange Kundskaber, som jeg ønskede mig, og som jeg troer, jeg kunde nytte, og heller ikke en Helbred, der tillader min Siæls Kraft at udvikle sig og øve sig, som den vel burde — deels, at der blandt alle de Mennesker, jeg kiender og elsker, ikke er et eneste, som jeg med min hele Siæl og med den Ungdomsvarme, jeg endnu har, kunde slutte mig til. Men jeg skal derfor ikke aflade at elske og at haabe.

Gud velsigne Dig, kiære, gode Ven! og Han lade snart Haabets og Trøstens himmelske Blomst spire frem i Din Siæl! — jeg maa nu slutte. I Eftermiddag taler jeg nok med Schubothe. Trykningen af Dit Skrift skal med den muligste Omhyggelighed og Nøiagtighed blive besørget ved Hersleb og mig. — Din Recension har Müller bedet mig at tage tilbage, da han ikke fandt den saaledes, at han troede den passende for Lærde Efterretninger.

Dine gode Forældre beder jeg med inderlig Kiærlighed og Agtelse at hilse. — Det er muligt, at jeg i Morgen paa et Par Dage reiser til Gisselfelt. Min Broder Anton er kommen fra Sorøe. Han er kommanderet til Samsøe, hvorhen han reiser paa Søndag.

Din hengivne Ven
C. Molbech.

Fredag Formiddag den 22de Febr. 1811.

s. 63Dette Brev skulde være sendt med Manden, som bragte mig Dit; men da det efter Aftale med ham blev

skikket hen i Giæstgivergaarden, var han alt reist.

Dit Manuskript er leveret til Schubothe. Det vil være raadeligt, at Du selv tilskriver ham for at paaskynde Trykningen, hvormed det formodentlig vil gaae saare langsomt. — Lad mig snart høre fra Dig. Dons mener, at Du skulde komme hertil Byen. Har Du tilskrevet Fru Leth?

Din Ven M.
Den 1ste Marts.